

Sygn. akt II K 401/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w II Wydziale Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: staż. Kinga Wojtaszko

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 08 października 2015 r., 21 stycznia, 16 marca, 30 marca 2016 r. sprawy:

A. M., syna M. i D. z domu L., urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 24.03.2015 r. w G. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, co wykazało badanie urządzeniem kontrolno-pomiarowym AlcoQuant 6020plus wskazujące w pierwszym badaniu 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a w drugim badaniu 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, oraz kolejne badanie urządzeniem Alkometr A2.0 z wynikiem 0,25 mg/l i 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

I. oskarżonego A. M. w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 24 marca 2015 r. w G. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki A. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, co ustalono na podstawie badań urządzeniem kontrolno-pomiarowym do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu AlcoQuant 6020 plus, uzyskując wyniki: I próba – 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II próba – 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, oraz urządzeniem kontrolno-pomiarowym do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu Alkometr A2.0, uzyskując wyniki: I próba – 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II próba – 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 23 kwietnia 2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt IX K 213/14, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. za przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 1 kk, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 178a § 1 i 4 kk i za to przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 178a § 4 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 marca 2015 r. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 marca 2015 r. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. M. w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 marca 2015 r. wymierza oskarżonemu A. M. grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

IV. przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 i 3 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 marca 2015 r. orzeka wobec oskarżonego A. M. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, nakładając na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych w postaci prawa jazdy z jednoczesnym wskazaniem, iż do chwili wykonania tego obowiązku okres, na który orzeczono zakaz, nie biegnie;

V. przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 49 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 marca 2015 r. orzeka od oskarżonego A. M. świadczenie pieniężne w kwocie 800 (ośmiuset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk i art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego A. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 350,00 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 280,00 zł (dwieście osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt II K 401/15

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 marca 2015 r. A. M. był u kuzyna na obiedzie. Do posiłku spożył alkohol w postaci piwa, przy czym również poprzedniego dnia pił alkohol. Po obiedzie postanowił przeparkować samochód marki A. (...) o nr rej. (...), który od dłuższego czasu stał u kuzyna na podwórzu. Około godz. 15.35 na ul. (...) w G. funkcjonariusze Policji zatrzymali do kontroli wskazany wyżej samochód, którym kierował A. M.. Na miejscu, przy pomocy urządzenia AlcoQuant 6020 plus, dokonano pomiaru zawartości alkoholu w wydychanym kierującego powietrzu. Pierwsze badanie przeprowadzone o godz. 15.40 dało wynik 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a drugie badanie przeprowadzone o godz. 15.56 wykazało 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tak więc stwierdzone zostało, iż wymieniony kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości. Pojazd, którym jechał A. M., został zabezpieczony przez jego ojca M. M.. Następnie A. M. został przewieziony do Komisariatu V Policji w G., gdzie przeprowadzono kolejne badanie na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu przy pomocy urządzenia Alkometr A2.0. Badanie przeprowadzone o godz. 16.31 wykazało 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a drugie badanie przeprowadzone o godz. 16.33 wykazało 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Nadto, z uwagi na brak ważnych badań technicznych zatrzymano dowód rejestracyjny pojazdu, zaś A. M. w trakcie wskazanej wyżej kontroli nie posiadał prawa jazdy, albowiem zostało mu ono wcześniej zatrzymane w związku z uprzednim postępowaniem karnym toczącym się przeciwko jego osobie.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. M. k. 12, 45; zeznania świadka K. K. k. 7v., 46; protokoły użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych ze świadectwami wzorcowania k. 2, 63, 3-4/

A. M. został uprzednio, przed opisanym wyżej zdarzeniem, prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 23 kwietnia 2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt IX K 213/14, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. za przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 1 kk. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 01 maja 2014 r., został nim orzeczony zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, który obowiązywał od dnia 20 grudnia 2013 r. do dnia 20 grudnia 2014 r., zaś przedmiotowe skazanie nie uległo jak dotychczas zatarciu, albowiem A. M. uregulował wprawdzie świadczenie pieniężne orzeczone wymienionym wyrokiem, jednak w dalszych ciągu spłaca grzywnę orzeczoną przedmiotowym wyrokiem i kara ta nie została jak dotychczas wykonana.

/Dowód: odpis wyroku k. 60; informacja z Sądu Rejonowego w Gdyni k. 72; informacja z Wydziału Wykonawczego Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku k. 73/

Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-O. oskarżył A. M. o to, że w dniu 24.03.2015 r. w G. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, co wykazało badanie urządzeniem kontrolno-pomiarowym AlcoQuant 602oplus wskazujące w pierwszym badaniu 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a w drugim badaniu 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, oraz kolejne badanie urządzeniem Alkometr A2.0 z wynikiem 0,25 mg/l i 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

/Akt oskarżenia k. 21-22/

Oskarżony A. M. jest kawalerem, ma dwoje dzieci w wieku 4 i 2 lat, które pozostają na jego utrzymaniu i na rzecz których ma zasądzone alimenty w wysokości 1.000 zł. Posiada wykształcenie średnie, jego zawód wyuczony to mechatronik, pracuje jako konsultant linii lotniczych z wynagrodzeniem 2.200 zł brutto miesięcznie. Jest właścicielem samochodu marki A.. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo, jego stan zdrowia jest dobry, nie deklaruje uzależnień.

A. M. był uprzednio kilkakrotnie karany, w tym za wskazane wyżej przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 1 kk, a także za przestępstwa kwalifikowane z art. 288 § 1 kk, art. 278 § 1 kk, a także za przestępstwa przeciwko mieniu przez sąd niemiecki.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 11, 44; dane o karalności 18-20; odpis wyroku k. 60/

Oskarżony A. M., przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego, przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że dzień przed zdarzeniem, spożywał alkohol, zaś w dniu 24 marca 2015 r. był u kuzyna na obiedzie i do obiadu wypił jedno piwo. Wskazał, że na podwórku u kuzyna stał jego od dłuższego czasu nieużywany samochód marki A. (...) o nr rej. (...) i po około dwudziestu minutach od obiadu postanowił, że przeparkuje ten samochód pod blok ojca, ponieważ samochód niszczał. Stwierdził, że czuł się dobrze, nie czuł, że jest pod wpływem alkoholu, nie planował, że będzie jechać samochodem, wyszło to spontanicznie, po obiedzie zapomniał, że wypił to piwo. Wyjaśnił, że na ul. (...) został zatrzymany do kontroli przez policjantów, badanie wykazało, że spożywał alkohol. Dodał, że nie posiadał przy sobie prawa jazdy, albowiem zostało mu ono zatrzymane w poprzedniej sprawie, zaś on po upływie rocznego zakazu prowadzenia pojazdów nie odebrał prawa jazdy, ponieważ warunkiem tego było wykonanie badań, a on nie miał na to czasu.

Na rozprawie oskarżony A. M. ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia, nie chcąc składać dalszych wyjaśnień.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. M. k. 12, 45/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego i pozbawionego wątpliwości wniosku, iż oskarżony A. M. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, ze wskazanych dalej względów należało jednak dokonać modyfikacji opisu przedmiotowego czynu i jego kwalifikacji prawnej.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się zarówno na dowodach osobowych, jak i na dowodach w postaci dokumentów.

W zakresie dowodów osobowych podkreślić należy, iż w ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać zarówno wyjaśnienia oskarżonego A. M., jak i zeznania świadka K. K., to jest funkcjonariusza Policji, który podjął kontrolę

drogową wobec oskarżonego. Zarówno wyjaśnienia oskarżonego, ze wskazanym dalej zastrzeżeniem co do jednego z twierdzeń, jak i zeznania świadka są logiczne, jasne, konsekwentne oraz korespondują wzajemnie ze sobą, jak i z pozostałym materiałem dowodowym. W konsekwencji brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Oskarżony A. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Z jego wyjaśnień wynika, że zarówno w przeddzień zdarzenia, jak i w dniu 24 marca 2015 r. spożywał alkohol, przy czym w dniu zdarzenia było to jedno piwo, zaś po około dwudziestu minutach od wypicia tego piwa kierował należącym do niego samochodem marki A., a następnie został zatrzymany do kontroli drogowej, podczas której stwierdzono u niego alkohol w wydychanym powietrzu w stężeniu wskazującym na stan nietrzeźwości. Wyjaśnienia oskarżonego w kwestii tego, gdzie i kiedy prowadził pojazd, korespondują z innymi dowodami. Oskarżony podał przy tym, ile spożył alkoholu w dniu zdarzenia i że było to tylko jedno piwo, okoliczność ta nie wpływa jednak zdaniem Sądu w żaden sposób na jednoznaczny charakter ustalenia, dokonanego na podstawie całokształtu materiału dowodowego, iż oskarżony w trakcie prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości, na co wpływ miała zapewne okoliczność, iż kierował on pojazdem krótko po wypiciu przedmiotowego piwa, a mogła mieć także okoliczność, iż alkohol spożywał także dnia poprzedniego, aczkolwiek w tym przypadku nie podał już jego rodzaju i ilości. Należy jednak podkreślić, że oskarżony nie kwestionował ani wyników przeprowadzonych badań, ani też tego, że w chwili zatrzymania go do kontroli drogowej prowadził samochód.

Z wyjaśnień oskarżonego nie sposób uwzględnić jedynie jego twierdzenia, iż czuł się dobrze i nie czuł, że jest pod wpływem alkoholu, co mogłoby wskazywać, że nie zdawał sobie sprawy, że znajdował się w stanie nietrzeźwości i w takim stanie, aby mógł stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego. Mając na uwadze wyniki przeprowadzonych badań oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, jak również okoliczność, iż oskarżony zakończył spożywanie alkoholu na krótko przed kierowaniem samochodem, w ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wskazań doświadczenia życiowego, oskarżony niewątpliwie musiał mieć świadomość, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości, godził się na to, zaś odmienne twierdzenie oskarżonego zdaniem Sądu stanowi przejaw przyjęcia swoistej linii obrony, mającej na celu umniejszenie stopnia winy oskarżonego.

Z kolei zeznania świadka K. K. dotyczą przebiegu interwencji podjętej wobec osoby oskarżonego i brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, tym bardziej, że znajdują one potwierdzenie w pozostałych dowodach. W szczególności z zeznań tych wynika, że podczas podjętej przez świadka kontroli drogowej wobec osoby oskarżonego przeprowadzone zostały na miejscu kontroli oraz następnie w siedzibie Komisariatu V Policji w G. badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu, które wykazały stan nietrzeźwości oskarżonego. Świadek ten w logiczny i jasny sposób opisał podjętą przez siebie interwencję wobec osoby oskarżonego, relacjonując zdarzenie w sposób zgodny z innymi dowodami, w tym wyjaśnieniami oskarżonego oraz protokołami użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych.

Odnosząc się z kolei do dowodów w postaci dokumentów stwierdzić należy, iż zostały one sporządzone we właściwej formie przez uprawnione do tego osoby i nie budzą wątpliwości Sądu, nie były również kwestionowane przez strony. W konsekwencji należało uznać je za pełnowartościowy materiał dowodowy. Z dokumentów w postaci dwóch protokołów użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych wraz ze świadectwami ich wzorcowania w sposób jednoznaczny wynika, że oskarżony A. M. w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 kk. Zdaniem Sądu za istotniejsze należy przy tym uznać wyniki uzyskane za pomocą pierwszego z urządzeń kontrolno-pomiarowych, albowiem badania za jego pomocą odbyły się w bliższej odległości czasowej od momentu kierowania przez oskarżonego pojazdem i w konsekwencji niewątpliwie są bliższe rzeczywistemu stężeniu alkoholu w powietrzu wydychanym przez oskarżonego w chwili prowadzenia przez niego samochodu. Wyniki te, przy uwzględnieniu błędu i niepewności pomiaru wynikających ze świadectwa wzorcowania tego urządzenia, wskazują, iż oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w zasygnalizowanej wyżej kwestii konieczności zmiany opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej, mają również dowody w postaci danych o karalności oskarżonego oraz odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 23 kwietnia 2014 r., wydanego w sprawie o sygnaturze akt IX K 213/14, z których to

dowodów jednoznacznie wynika, że A. M. był wcześniej, przed popełnieniem czynu przypisanego mu w niniejszej sprawie, prawomocnie skazany za prowadzenie w ruchu lądowym pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. za przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 1 kk. Z kolei z dowodu w postaci informacji z Wydziału Wykonawczego Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku (k. 73) wynika, że kara orzeczona opisanym wyrokiem nie została jeszcze wykonana, tym samym nie mogło dojść do zatarcia przedmiotowego skazania i Sąd musiał uwzględnić je przy rozstrzyganiu niniejszej sprawy i w konsekwencji uznać, o czym będzie jeszcze dalej mowa, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona występku określonego w art. 178a § 1 i 4 kk.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał oskarżonego A. M., w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, za winnego popełnienia tego, że w dniu 24 marca 2015 r. w G. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki A. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, co ustalono na podstawie badań urządzeniem kontrolno-pomiarowym do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu AlcoQuant 6020 plus, uzyskując wyniki: I próba – 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II próba – 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, oraz urządzeniem kontrolno-pomiarowym do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu Alkometr A2.0, uzyskując wyniki: I próba – 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II próba – 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 23 kwietnia 2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt IX K 213/14, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. za przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 1 kk.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż oskarżonemu należy przypisać winę odnośnie popełnionego przez niego czynu. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego, tak więc należy przyjąć, że oskarżony jako osoba dorosła i w pełni poczytalna miał zdolność rozpoznania znaczenia przypisanego mu czynu i jednocześnie pokierowania swoim postępowaniem. Charakter przedmiotowego czynu, który stanowi jedno z najpowszechniej popełnianych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, wskazuje na to, iż oskarżony bez wątpienia zdawał sobie także sprawę z jego karalności, albowiem jest to aktualnie wiedza powszechna i oskarżony jej nie kwestionował, zwłaszcza że był już wcześniej karany za analogiczny występki.

W ocenie Sądu A. M. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu w sposób umyślny. Oskarżony niewątpliwie prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu w zamiarze bezpośrednim, tj. chciał go prowadzić, co wynika jednoznacznie

z treści jego wyjaśnień. Natomiast odnośnie kwestii znajdowania się przez oskarżonego w czasie prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości zdaniem Sądu okoliczność ta była objęta zamiarem ewentualnym oskarżonego A. M., tj. oskarżony, przy uwzględnieniu ilości, rodzaju i przede wszystkim czasu spożycia alkoholu, niewątpliwie przewidywał możliwość, że w chwili prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości, i na to się godził. Znajduje to potwierdzenie w fakcie, iż w bardzo krótkim czasie po spożyciu alkoholu, nawet pomimo jego niewielkiej ilości – ale przy jednoczesnym ustaleniu, iż alkohol spożywał również poprzedniego dnia – wsiadł do samochodu i kierował nim. Innymi słowy oskarżony miał świadomość, że z uwagi na wskazane wyżej okoliczności może znajdować się w stanie nietrzeźwości, i godził się z tą możliwością. W ocenie Sądu należy wykluczyć sytuację, iż oskarżony kierował samochodem przypuszczając, że ilość spożytego alkoholu i czas jego spożycia nie stanowią w danej chwili przeszkody dla prowadzenia przez niego pojazdu, skoro spożycie alkoholu nastąpiło na bardzo krótko przed rozpoczęciem przez oskarżonego prowadzenia pojazdu jazdy i w takiej sytuacji, nawet pomimo niewielkiej ilości spożytego alkoholu, w świetle wskazań doświadczenia życiowego każda dorosła i poczytalna osoba powinna odstąpić od prowadzenia pojazdu w związku z bardzo wysoce prawdopodobnym, w istocie pewnym stanem nietrzeźwości, nie pozwalającym na bezpieczne prowadzenie pojazdu. W konsekwencji, uwzględniając ustaloną ilość alkoholu wypitego przez oskarżonego w dniu zdarzenia, na bardzo krótko przed prowadzeniem pojazdu, należy uznać, że A. M. z pewnością zdawał sobie sprawę, że znajdował się w stanie nietrzeźwości

w rozumieniu art. 115 § 16 kk i wykluczona jest sytuacja, że oskarżony usiadł za kierownicą przypuszczając, że ilość spożytego alkoholu, przy uwzględnieniu czasu jego spożycia, nie stanowi przeszkody dla prowadzenia przez niego pojazdu mechanicznego.

W ocenie Sądu, wbrew stanowisku oskarżyciela, czyn popełniony przez oskarżonego należało zakwalifikować jako występki z art. 178a § 1 i 4 kk. Przede wszystkim skarżony bez wątpienia znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 kk, albowiem zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego przez oskarżonego powietrza przekroczyła w chwili prowadzenia pojazdu graniczną wartość 0,25 mg. Wprawdzie przekroczenie tej granicy, z uwagi na niewielką ilość spożytego przez oskarżonego alkoholu, nastąpiło w sposób nieznaczny, to jednak w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, skoro zostało wykazane stosownym urządzeniem, którego sprawność i prawidłowe działanie zostały potwierdzone świadectwem wzorcowania. Wprawdzie jeden z wyników kolejnego badania, przeprowadzonego za pomocą innego urządzenia po przewiezieniu oskarżonego do siedziby Komisariatu Policji, nie przekraczał już wskazanej wyżej granicy, niemniej jednak zdaniem Sądu oczywistym jest, że wynikało to ze wspomnianej niewielkiej ilości spożytego przez oskarżonego alkoholu i upływu czasu, zaś dla ustalenia stężenia alkoholu w powietrzu wydychanym przez oskarżonego w chwili prowadzenia pojazdu należy przyjąć wyniki pierwszych dwóch badań, jako bliższych czasowo chwili prowadzenia pojazdu przez oskarżonego.

Znajdując się w opisanym wyżej stanie nietrzeźwości oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego w ruchu lądowym. Tym samym A. M. niewątpliwie wypełnił znamiona podstawowego typu przestępstwa, kwalifikowanego z art. 178a § 1 kk, a jak już wyżej wskazano, w ocenie Sądu wypełnione zostały także znamiona strony podmiotowej tego przestępstwa.

W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego wypełniło jednak, wbrew treści zarzutu, znamiona występków kwalifikowanego z art. 178 § 1 i 4 kk, który to występki popełnia sprawca czynu określonego w art. 178a § 1 kk, który był wcześniej prawomocnie skazany m. in. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się tego czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Przesłanki te mają charakter alternatywny i wypełnienie jednej z nich jest wystarczające do uznania, iż sprawca dopuścił się popełnienia występków określonych w art. 178a § 1 i 4 kk. O ile brak podstaw do uznania, aby oskarżony A. M. dopuścił się przypisanego mu w niniejszej sprawie czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, albowiem zakaz ten poprzednio orzeczonego wobec oskarżonego przestał obowiązywać z dniem 20 grudnia 2014 r., o tyle nie budzi wątpliwości, iż dopuścił się popełnienia przedmiotowego czynu będąc już wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, co nastąpiło opisanym wyżej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z 23 kwietnia 2014 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt IX K 213/14. Tym samym wypełniona została jedna z alternatywnych przesłanek nakazujących zakwalifikowanie zachowania oskarżonego jako czynu z art. 178a § 1 i 4 kk i taka też kwalifikacja została przyjęta przez Sąd. Należy dodać, iż ze wskazanych już wyżej względów wspomniane wyżej skazanie nie uległo zatarciu i tym samym musiało zostać uwzględnione przez Sąd przy rozstrzyganiu niniejszej sprawy.

Uznając oskarżonego A. M. za winnego popełnienia opisanego wyżej czynu Sąd przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 178a § 4 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 marca 2015 r. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara w takiej wysokości jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego oraz uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przede wszystkim wskazać należy, iż rozważając kwestie objęte dyspozycją art. 4 § 1 kk Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie zasadne jest zastosowanie przepisów w brzmieniu obowiązującym w dniu popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu, tj. w dniu 24 marca 2015 r., albowiem niewątpliwie są one względniejsze dla oskarżonego od przepisów obowiązujących w dacie orzekania. W okresie pomiędzy datą popełnienia czynu, tj. dniem 24 marca 2015 r., a datą wyrokowania, tj. dniem 06 kwietnia 2016 r., dwukrotnie doszło do istotnej zmiany stanu prawnego w zakresie mającym znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Pierwsza zmiana nastąpiła z dniem 18 maja 2015 r., druga z dniem 01 lipca 2015 r. Dla oceny kwestii, które przepisy powinny znaleźć w niniejszej sprawie zastosowanie z uwagi na treść art. 4 § 1 kk, istotniejsze znaczenie ma pierwsza z tych zmian. Wprawdzie nie wprowadziła ona

zmiany ustawowego wymiaru kary przewidzianej za występki z art. 178a § 1 i 4 kk (podobnie jak i druga zmiana), jednak z dniem 18 maja 2015 r. doszło do istotnych zmian w zakresie w szczególności art. 42 § 2 i 3 kk i art. 49 § 1 i 2 kk. Co do pierwszego z tych przepisów przed zmianą przewidywał on obligatoryjne orzeczenie wobec sprawcy przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a § 1 i 4 kk zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju bez określania minimalnego okresu stosowania tego zakazu (a więc, zgodnie z treścią art. 43 § 1 kk, na okres od roku), podczas gdy po zmianie przewiduje on obligatoryjne orzeczenie takiego zakazu na okres nie krótszy niż 3 lata, zaś art. 42 § 3 kk po wspomnianej zmianie przewiduje obligatoryjne orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 kk, podczas gdy w poprzednim brzmieniu nie obejmował tej sytuacji. Co do drugiego z wymienionych przepisów przed zmianą przewidywał on możliwość orzeczenia wobec sprawcy występkę kwalifikowanego z art. 178a kk świadczenia pieniężnego w wysokości do 60.000 zł, bez określenia jego wysokości minimalnej, zaś po zmianie nakazywał obligatoryjne orzeczenie wobec sprawcy takiego przestępstwa świadczenia pieniężnego w wysokości co najmniej 10.000 zł. Obie te zmiany niewątpliwie skutkują więc uznaniem, że przepisy w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu były dla oskarżonego względniejsze od przepisów obowiązujących od dnia 18 maja 2015 r. Druga ze wspomnianych wyżej zmian w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dotyczy przede wszystkim brzmienia art. 43 § 1 kk, który przed zmianą, a więc także w dacie popełnienia przestępstwa przez oskarżonego, przewidywał orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów na okres od roku do 10 lat, zaś po zmianie na okres od roku do 15 lat. Ta zmiana także jest niekorzystna dla oskarżonego i tym bardziej nakazuje stosowanie w niniejszej sprawie przepisów w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przestępstwa, tj. w dniu 24 marca 2015 r. Ponadto z dniem 01 lipca 2015 r. przestał obowiązywać wspomniany wyżej art. 49 § 1 i 2 kk, jednak został on zastąpiony art. 43a § 1 i 2 kk w brzmieniu analogicznym do brzmienia art. 49 § 1 i 2 kk obowiązującym od dnia 18 maja 2015 r. do dnia 01 lipca 2015 r., tak więc ta akurat zmiana nie ma już istotnego znaczenia dla oceny kwestii określonej w art. 4 § 1 kk.

Jako okoliczność wpływającą na zaostrzenie sądowego wymiaru kary Sąd potraktował uprzednią kilkukrotną karalność oskarżonego za różnego rodzaju przestępstwa, nie tylko wspomniane wyżej przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 1 kk (ta ostatnia okoliczność, jako wpływająca na zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 178a § 1 i 4 kk ma już bowiem odzwierciedlenie w ustawowym wymiarze kary grożącej oskarżonemu). Okolicznością obciążającą jest również to, iż oskarżony kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości w środku dnia na ruchliwej ulicy, co niewątpliwie wpływa na ocenę stopnia zagrożenia, jakie oskarżony stwarzał dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie ujawniły się jednak również okoliczności mające łagodzący wpływ na sądowy wymiar kary. Okolicznościami takimi są przyznanie się przez oskarżonego do winy i wyrażenie przez niego skruchy, a także to, iż oskarżony kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości, który jedynie nieznacznie przekraczał dolną granicę, od której w świetle obowiązujących przepisów należy mówić o takim stanie, co z kolei wpływa na uznanie, iż stopień zagrożenia ze strony oskarżonego dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie był szczególnie wysoki.

W tym miejscu wskazać należy, iż za czyn kwalifikowany z art. 178a § 1 i 4 kk Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu, stosownie do treści art. 178a § 4 kk, karę pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat. W tej sytuacji orzeczona kara jest znacznie bliższa dolnej granicy ustawowego zagrożenia i z pewnością nie może zostać uznana za nadmiernie surową.

Analizując przesłanki określone w art. 69 § 1, 2 i 4 kk Sąd doszedł do wniosku, iż nawet pomimo uprzedniej karalności za podobne przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji istnieją podstawy do zastosowania wobec oskarżonego A. M. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Co prawda A. M. był już w przeszłości karany za przestępstwo podobne kwalifikowane z art. 178a § 1 kk, i wobec przyjęcia w niniejszej sprawie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu jako występkę z art. 178a § 1 i 4 kk, stosownie do treści art. 69 § 4 kk, warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności może nastąpić tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach, to zdaniem Sądu taki przypadek zaistniał właśnie w niniejszej sprawie. Należy mieć na uwadze, iż oskarżony regularnie spłaca grzywnę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z 23 kwietnia 2014 r. wydanym w sprawie o

sygnaturze akt IX K 213/14 oraz uiszczył zasądzone od niego na mocy tego wyroku świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W konsekwencji należy uznać, iż popełnienie przez oskarżonego przestępstwa przypisanego mu w niniejszym postępowaniu nie musi wcale świadczyć o tym, że poprzednio wymierzona kara okazała się zupełnie nieskuteczna, a w konsekwencji przemawiać za wymierzeniem oskarżonemu w niniejszej sprawie bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Za tym, iż w niniejszej sprawie należy mówić o szczególnie uzasadnionym przypadku w rozumieniu art. 69 § 4 kk, przemawia jednak przede wszystkim wskazywana już wyżej okoliczność, iż stopień nietrzeźwości oskarżonego w chwili popełnienia czynu był nieznaczny. Ponadto wskazać należy, iż pozostałe wyroki skazujące wydane wobec oskarżonego zostały wydane już stosunkowo dawno i od tamtego czasu, poza opisaną wyżej sytuacją popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 kk oraz sytuacją objętą niniejszym postępowaniem, oskarżony nie naruszał porządku prawnego.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, że nawet pomimo uprzedniej karalności oskarżonego, w tym za przestępstwo podobne, można przyjąć, iż prognoza kryminologiczna względem oskarżonego jest pozytywna i zasługuje on na zastosowanie wobec jego osoby środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu będzie to wystarczające dla zapewnienia przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego i zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa, dodatkowo motywując oskarżonego, z uwagi na zagrożenie zarządzenia wykonania kary, do przestrzegania porządku prawnego w okresie próby. W konsekwencji Sąd przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 marca 2015 r. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. M. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 lata, który to okres powinien być wystarczający dla skontrolowania zachowania oskarżonego pod kątem tego, czy wymierzona mu w niniejszej sprawie kara spełniła stojące przed nią cele i czy oskarżony nie powróci na drogę przestępstwa.

Zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności Sąd, stosownie do dyspozycji art. 71 § 1 kk, wymierzył oskarżonemu grzywnę w wymiarze 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Kara grzywny, wobec zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, ma na celu odczucie przez oskarżonego realnej dolegliwości związanej z poniesioną odpowiedzialnością karną. Ustalając wysokość grzywny Sąd miał na uwadze te same okoliczności wpływające na wymiar kary, które zostały opisane przy okazji uzasadnienia wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności, zaś wysokość stawki dziennej Sąd ustalił w kwocie 20 zł, nieznacznie przekraczającej ustawowe minimum, mając na uwadze niezbyt dobrą sytuację majątkową oskarżonego, w tym okoliczność, iż aktualnie jego dochody nie są zbyt wysokie.

W ramach skazania za opisane wyżej przestępstwo Sąd przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 i 3 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 marca 2015 r. orzekł wobec oskarżonego A. M. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, jednocześnie nakładając na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych z jednoczesnym wskazaniem, iż do chwili wykonania tego obowiązku okres, na który orzeczono zakaz, nie biegnie. To ostatnie orzeczenie wynika z okoliczności, iż w toku postępowania nie zatrzymano prawa jazdy oskarżonego, albowiem nie posiadał on go przy sobie w trakcie kontroli przeprowadzonej przez funkcjonariuszy Policji, co obligowało do orzeczenia wobec oskarżonego wskazanego wyżej obowiązku w trybie art. 43 § 3 kk. Jeżeli chodzi o samo orzeczenie wskazanego wyżej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, przede wszystkim wskazać należy, że orzeczenie przedmiotowego środka karnego w niniejszej sprawie było obligatoryjne, albowiem oskarżony popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji będąc w stanie nietrzeźwości. W ocenie Sądu zasadne było orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z uwagi na rodzaj pojazdu, którym kierował w stanie nietrzeźwości oskarżony. Z kolei zastosowanie przedmiotowego środka karnego na okres 2 lat ma na względzie przede wszystkim względy zapobiegawcze. W ocenie Sądu z uwagi na wskazaną wyżej okoliczność, czyli uprzednie skazanie za przestępstwo podobne, należy uznać, że oskarżony A. M. stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji i uzasadnia to uniemożliwienie mu przez stosunkowo długi czas ponownego dopuszczenia się tego rodzaju zachowań. Dwukrotne popełnienie przez oskarżonego tego samego rodzaju czynu polegającego na kierowaniu pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości wskazuje, iż oskarżony stanowi

zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji, i aby uchylić przedmiotowe zagrożenie konieczne jest orzeczenie wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres przekraczający ustawowe minimum 1 roku.

Ponadto Sąd przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 49 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 marca 2015 r. orzekł od oskarżonego A. M. świadczenie pieniężne w kwocie 800 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Przedmiotowe świadczenie ma istotne znaczenie dla kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, zaś wysokość orzeczonego świadczenia zdaniem Sądu jest nie tylko adekwatna do charakteru popełnionego przez niego czynu, ale również nie przekracza możliwości finansowych oskarżonego i nie będzie stanowić dla niego nadmiernej dolegliwości.

Sąd orzekł również o kosztów procesu i wobec skazania oskarżonego obciążył go nimi w całości i zasądził od oskarżonego A. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 350 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 280 zł (jej wysokość wynika z treści art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Poza opłatą na wskazane wyżej koszty składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa w toku postępowania związane z uzyskaniem danych o karalności oskarżonego oraz z kosztami korespondencji w toku postępowania przygotowawczego i sądowego.

.